

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא - אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ט - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 544

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

קַבְּלֹתִי וְנוֹשְׁעֵתִי

סְפֹרִים נִפְלְאִים

מִיְהוּדִים שֶׁקִּבְּלוּ עַל עֲצָמָם

לְלַמֵּד וּלְפָרְסָם אֶת

”הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ”

וְזָכוּ לִישׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת

לְמַעַלְהַ מְדָרְךָ הַטָּבֵעַ

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

בעידיה"ק בית שמש תובב"א

ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זְכִינוּ לְהוֹצִיא לְאוֹר סֵפֶר "מְאוֹרוֹת הַזְהָר"

וּבוֹ י"ב סִפְרִים - בְּנֶגֶד י"ב שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן

שֶׁבַל הַמְפִיץ הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ זֹכֶה לְכֹךְ

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשֵׁב"י (בוֹהַר תְּרוּמָה קכ"ח:)

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

**מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שְׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁבַל הַמְּזֻבָּה אֶת הַרְבִּים [בְּהַפְּצַת הַזְהָר הַקְדוֹשׁ]
מִתְעַלָּה בְּשֵׁלֶשׁ מַעְלָוֹת, מִה שְׂאִין כָּל אָדָם זֹכֶה לָזֶה**

א. כּוֹפֶה אֶת מַלְכוּת הַרְשֵׁעָה.

ב. עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ וְעֹלָי לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ.

ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יִחַרֵב, וּמַרְבֶּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מְבַטֵּיחַ לֹא הַרְשֵׁב"י:

א. זֹכֶה לְרְאוּת בְּנִים לְבָנָיו.

ב. זֹכֶה לְעִשִּׂירוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

ג. זֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא.

ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שְׂיִכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְע לּוֹ.

ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן - וְאֵין מוֹזֵחַ בְּיָדוֹ.

ו. מְשַׁפֵּיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לּוֹ בְּכָל עֲנִינָיִם לּוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

ז. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשֵׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אַבְרָהָם

אַבְיָנוּ, שְׁגֵם הוּא קָרַב אֶת כּוֹלָם לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ח. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא לְאַרְבַּע מַחְנוֹת מַלְאָכִים עֲלִיּוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנָס

לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימַטְרִיא "סוּד"), שְׁלֵא זֹכֶה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר -

וּמִיָּחָדִים רַק לּוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

תקוּנָא תְּשִׁיעָאָה. מַתְעַרֵי וּמַתְעַרְבִין שְׁעָרֵי דִיקְנָא, עִם אֵינוּן שְׁעָרֵי דְתַלְיִין
בְּשִׁקוּלָא, (דְתַלְיִין) וְלֹא נִפְקֵי דָא מִן דָּא.

תקוּנָא עֲשִׂירָאָה. (מַתְעַרְבִין) נַחְתִּין שְׁעָרֵי תַחֲוֹת דִיקְנָא, וְחַפְיִין בְּגֵרוּנָא תַחֲוֹת
דִיקְנָא.

תקוּנָא חַד סָר. דְלֹא נִפְקִין נִימָא מִן נִימָא, וּמַתְשַׁעְרֵן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים.
תקוּנָא תְּרִיסָר. דְלֹא תַלְיִין שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אַתְפְּנֵי מִכָּל סְטְרוּי,
וְיֶאָן שְׁעָרֵי סְחוּר סְחוּר לֵיה.

תקוּנָא תְּלִיסָר. דְתַלְיִין שְׁעָרֵן בְּתַחֲוֹת דִיקְנָא, מִכָּאן וּמִכָּאן, בִּיקְרָא יָאָה,
בִּיקְרָא שְׁפִירָא. מַחְפְּיִין עַד טְבוּרָא. לֹא אַתְחַזִי (ס"א לֹא־תַחֲוֹת) מִכָּל
אַנְפֵי תְקוּבָא דְבוּסְמָא, בַּר אֵינוּן תְּפוּחִין שְׁפִירִין חַוּוּרִין, דְמִפְקִין חַיִין
לְעֵלְמָא, וּמַחְזִיִין חַדוּ לְזַעִיר אַפִּין.

בְּתַלְיִסָר תְּקוּנִין אֲלִין, נְגִדִין וְנִפְקִין תְּלִיסָר מְבוּעִין דְמִשַׁח רְבוּת, וְנִגְדִין
לְכָל אֵינוּן דְלַתְפָּא. וְנִגְהִרִין בְּהֵהוּא מִשַׁחָא. וּמִשִּׁיחִין מַהֵהוּא
מִשַׁחָא, דְבַתְלִיסָר תְּקוּנִין אֲלִין. בְּתַלְיִסָר תְּקוּנִין אֲלִין אַתְרָשִׁים דִיקְנָא
יְקִירָא, סְתִימָאָה דְכָלָא, דְעַתִּיק דְעַתִּיקִין. מַתְרֵי תְּפוּחִין שְׁפִירִין דְאַנְפוּי,
נְהִירִין אַנְפוּי דְזַעִיר אַנְפוּי, וְכָל חַיּוּר (ס"א חַיּוּר) וְשׁוּשָׁן דְאַשְׁתַּכְחֵן לְתַתָּא,
נְהִירִין וּמַתְלַהֲטִין מַהֵהוּא נְהוּרָא דְלַעִילָא. תְּקוּנִין תְּלִיסָר אֲלִין, אַשְׁתַּכְחוּ
בְּדִיקְנָא, וּבְשִׁלְיֻמוֹת דִיקְנָא בְּתְקוּנֵי, אַתְקֵרֵי בַר נֶשׁ נְאַמֵּן. דְכָל דְחַמֵי
דִיקְנֵיה, תְּלֵי בֵיה מַהִימְנוּתָא.

תְּאָנָא בְּצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא, תְּלִיסָר תְּקוּנִין אֲלִין דְתַלְיִין בְּדִיקְנָא יְקִירָא,
בְּשִׁבְיעָאָה (מְנַחֵין) מִשְׁתַּכְּחֵי בְּעֵלְמָא, וּמַתְפַּתְחֵי בְּתַלְיִסָר תְּרַעֵי דְרַחְמֵי.
וּמֵאן דְאוּשִׁיט יְדֵיה לְאוּמָאָה, כְּמֵאן דְאוּמֵי בְּתַלְיִסָר תְּקוּנֵי דִיקְנָא. הַאי
בְּאַרְיָא אַפִּין. בְּזַעִיר אַפִּין בְּכַמָּה. אָמַר לְרַבֵי יֶצְחָק, קוּם בְּקִיּוּמָךְ, וְסַלְסַל
בְּסַלְסֵלָא דְתְקוּנָא דְמַלְכָא (ס"א בְּדִיקְנָא) קְדִישָׁא הֵיאָךְ יְתַתְקַנּוּן.

קָם רַבֵי יֶצְחָק, פְּתַח וְאָמַר, (מִכְזָה ז') מִי אֵל כְּמוֹךְ נוֹשָׂא עוֹן וְגוֹ', יְשׁוּב
יִרְחַמְנוּ וְגוֹ', תַתַּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב וְגוֹ'. תְּאָנָא, תְּלִיסָר מְכִילִין אַתְחַזִין
הַכָּא, וְכִלְהוּ נִפְקִין מִתְלִיסָר מְבוּעִין דְמִשַׁח רְבוּת דְתְקוּנֵי (דף קל"א ע"ב)
דִיקְנָא קְדִישָׁא, עַתִּיקָא דְעַתִּיקִין. טְמִירָא דְטְמִירִין. תְּנָא, תְּקוּנָא דְדִיקְנָא
טְמִיר וְסְתִים, טְמִיר וְלֹא טְמִיר. סְתִים וְלֹא סְתִים. בְּתְקוּנֵי יְדִיעַ וְלֹא יְדִיעַ.
תְּקוּנָא קְדַמָּאָה. הָא תְּגִינּוּן, דְכָל שְׁעָרָא וְשְׁעָרָא וְכָל נִימָא וְנִימָא לֹא
מַתְדַבְּקָא לְחַבְרָתָה. וְשְׂאָרוּ נִימִין דְדִיקְנָא לְאַתְקְנָא, מַתְקוּנָא דְשְׁעָר
רִישָׁא.

הָבָא אֵיט לְאִסְתַּפְּלָא, אִי כָל נִימִין דְּשַׁעַר רִישָׁא, וְנִימִין דְּדִיקְנָא וְקִירָא
עַלְאָה, בְּחַד נִימָא אֲתַפְּלָלוּ, (ס"א בְּחַד מִתְקַלָּא אֲתַקְלוּ) אָמַאי אֲלִין אַרִיכִין,
וְאֲלִין לָא אַרִיכִין. אָמַאי (ק"ב) נִימִין דְּדִיקְנָא לָא אַרִיכִין פּוּלִי הָאִי, וְקִשְׁיִין.
וְאֲלִין דְּרִישָׁא לָא קִשְׁיִין, אֲלָא שְׁעִיעִין.

אֲלָא, פֻּל נִימִין שְׁקוּלִין דְּרִישָׁא וְדִיקְנָא. דְּרִישָׁא אַרִיכִין עַל פְּתִינִין, לְמִיגַד
לְרִישָׁא (ד"א מִרְשָׁא) דְּזַעֲרִי אֲפִין, מִהֵהוּא מְשִׁיכָא דְמוֹחָא, לְמוֹחָא
דִּילִיהּ. וּבְגִינִי כֹף לָא הוּוּ קִשְׁיִין. וְעַל דָּא אֲתַחְזוּן לְמַהוּי רִכִּיכִי.

תָּאנָא, מְאִי דְכְּתִיב, (מְשַׁלִּי א) חֲכָמוֹת בְּחוּץ תְּרַנֶּה. וּלְבִסּוֹף כְּתִיב, בְּרַחוּבוֹת
תַּתַּן קוּלָּהּ. הָאִי קָרָא לָאוּ רִישִׁיהּ סִיפִיהּ, וְלָאוּ סִיפִיהּ רִישִׁיהּ. אֲלָא
חֲכָמוֹת בְּחוּץ תְּרַנֶּה, כַּד נִגִּיד מְמוֹחָא סְתִימָאָה דְאַרְיָה אֲפִין, לְמוֹחָא דְזַעֲרִי
אֲפִין, בְּאִינוּן נִימִין. כְּאֵלוּ מִתְחַבְּרָאן לְבַר, תְּרִין מוֹחִין, וְאֲתַעְבִּיד חַד
מוֹחָא, בְּגִין דְּלִית קִיוּמָא לְמוֹחָא תַתָּאָה, אֲלָא בְּקִיוּמָא דְמוֹחָא עַלְאָה.
וְכַד נִגִּיד מִהֵאִי לְהָאִי, כְּתִיב תַּתַּן קוּלָּהּ חַד.

וּבְגִין דְּנִגִּיד מְמוֹחָא לְמוֹחָא בְּאִינוּן נִימִין (כְּאֵלוּ מִתְחַבְּרָאן לְבַר תְּרִין מוֹחִין וְאֲתַעֲבִיד חַד
מוֹחָא בְּאִינוּן נִימִין) אִינוּן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ קִשְׁיִשִׁין. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּאִי
אֲשַׁתְּכַחוּ קִשְׁיִשִׁין, לָא נִגִּיד חֲכָמְתָא לְמוֹחָא בְּהוּן. בְּגִינִי כֹף, לִית חֲכָמְתָא
נִפְקָא מִבַּר נֶשׁ דְּאִיהוּ קִשְׁיָא (ס"א קִשְׁיָא) וּמְאִרִי דְרוּגְזָא. דְכְּתִיב, (קִהַלֵּת ט)
דְּבָרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים. וּמִהֵכָא אֲוִלִּיפְנָא, מְאֵן דְּשַׁעֲרוּי דְּרִישִׁיהּ
קִשְׁיִשִׁין, לָאוּ חֲכָמְתָא מְתִישְׁבָא עֲמִיהּ.

וְעַל דָּא אִינוּן אַרִיכִי, לְמִיתִי תוּעֵלְתָא לְכֻלָּא. מְאִי לְכֻלָּא. לְמִיעַל עַל חוּטָא
דְּשַׁדְרָה, דְּמִתְשַׁקְּיִין מִן מוֹחָא. וּבְגִין דָּא לָא תְּלִי שַׁעֲרָא דְּרִישָׁא עַל
שַׁעֲרָא דְּדִיקְנָא. דְּשַׁעֲרָא דְּרִישָׁא תְּלִי וְסְלִיק עַל אוּדְנִין לְאַחוּרוּי, וְלָא תְּלִי
עַל דִּיקְנָא, מְשׁוּם דְּלָא אֲצַטְרִיף לְאַתְעַרְבָא אֲלִין בְּאֲלִין. דְּכֻלְהוּ מִתְפָּרְשִׁין
בְּאַרְחִייהוּ.

תָּאנָא, פְּלֵהוּ שַׁעֲרֵי בֵין דְּרִישָׁא, בֵין דְּדִיקְנָא, פְּלֵהוּ חוּרֵי כְּתִלְגָּא. וְתָאנָא,
אִינְהוּ דְּדִיקְנָא קִשְׁיָאִי פְּלֵהוּ. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּאִינוּן תְּקִיפָא
דְּתְקִיפִין, לְאַחְסִין (כ"א לְאַחְסִין) אִינוּן תְּלַת עֶשֶׂר מְכִילָן, מְעַתִּיק דְּעַתִּיקוּן. וְהִנֵּי
מְכִילָן מְקַמֵי אוּדְנֵי שְׁרִיין, וְהִנֵּי מְכִילָן סְתִימָן אִינוּן. דְּלָא יִתְעַרְבוּן
בְּאַחְרֵינִין. (דְּאִתְחַסִּינוּ לְתַתָּא וְחִבֵי תְּנִינָא מְקַמֵי אוּדְנֵי שְׁרִיין שַׁעֲרֵי מְשׁוּם דְּכֻלְהוּ דְּרִישִׁיהּ אִינוּן וְלָא אֲתַעֲרְבוּ בְּאַחְרֵינִין).

וְאִי תִימָא דְּלִית אַחְרֵינִין כְּוֹתִייהוּ. לָא. דְּתְנִינָא תְּלִיסַר מְכִילָן דְּרַחְמֵי
מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא: מִי אֶל כְּמוֹד, חַד. (ק"ב) נוֹשָׂא עוֹן, תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל
פְּשַׁע, תְּלַת. לְשִׂאֲרִית נְחֻלְתוּ, אַרְבַּע. לָא הֶחְזִיק לְעַד אַפּוּ, חֲמֵשׁ. פִּי חֲפִץ
חֶסֶד הוּא, שֵׁית. יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ, שְׁבַעָה. יְכַבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, תְּמַנְיָא. וְתִשְׁלִיף

במצולות ים כל חטאתם, תשעה. תתן אמת ליעקב, עשרה. חסד לאברהם, חד סר. אשר נשבעת לאבותינו, תריסר. מימי קדם, תליסר. לקביל דא, אל רחום וחנון וגו', ואינון לתתא.

וא' תימא, משה איד לא אמר אלין עלאין. (קל"ח) אלא, משה לא אצטריך, אלא לאתר דדינא אשתכח, ובאתר דדינא אשתכח, לא בעי הכי למימר. ומשה לא אמר, אלא בעידנא דישראל חאבו, ודינא הוה תליא, ובגיני כף לא אמר משה, אלא באתר דדינא אשתכח. אבל בהאי אתר, סדורא דשבתא דעתיק יומין מסדר גביאה.

ואינון תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין, תקיפין, לתברא ולאכפייא כל גזרי דינין. מאן חמי דיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין דלא אכסיף (ס"א אהבס) מניה. ובגין כך, כל שערי קשישין, ותקיפין בתקוני (דף קל"ב ע"א).

וא' תימא, אי הכי הא שערי דלתתא, אינון אוכמי, אמאי לא הוו דא כדא. דתניא כתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים שחורות פעורב. וכתיב, (דניאל ז) ושער רישיה פעמר נקא. לא קשיא, הא בדיקנא עלאה, הא בדיקנא תתאה. ועל דא, פד אתיהיבת אורייתא לישראל, אתיהיבת באש שחורה על גבי אש לבנה.

ועקרא דמלה משום דהני שערי בגין דממוחא אשתכחו לאתמשכא למוחא דלתתא ואינון לעילא מן דיקנא דיקנא בלחודוי הוא. וכל תקוני בלחודיהון אשתכחו. דיקנא בלחודוי. ושערי בלחודדיהו. תקונא קדמאה תקונא דשאר מרישא דשערי דרישא. ותאנא, פל תקוני דיקנא לא אשתכח אלא (מחומא דלקא) ממוחא דרישא, (ס"א סתיקוני דרישא) והכא לא פריש הכי, דהא לא הוי. אלא תקונא דא, דנחית מן רישא דשערי דרישא, הכי אשתכח. (חסר כאן).

ומהאי דיקנא אשתמודע, פל מה דהוי ברישא, דאלף עלמין דחתימין (ס"א אלף עלמין חתימין) בעזקא דדכיא. עזקא, דכליל פל עזקין. אורכא דכל שערא, דנחית מקמי אודנוי, לא הוי אריכא. ולא אתדבק דא בדא, ולא (ס"א דכלא) נחתין. אלין שערין. מפד נגדין אתמשכן (ס"א אלא מפד נחתין אלו, שערין. נגדין ואתמשכן) ותליין.

ישירוהא דתקונא קדמאה, תלתין וחד קוצי, שקילן, אתמשכן עד רישא דפומא. ותלת מאה ותשעין נימין אשתכחן בכל קוצא וקוצא. תלתין וחד קוצי שקילין, דהוו בתקונא קדמאה תקיפין, לאכפייא לתתא, פחושפן א"ל. מהו א"ל. תקיף יכול. ובכל קוצא וקוצא, מתפרשין

תִּלְתִּין וְחַד עֲלָמִין, תְּקִיפִין שְׁלֹטִין, לְאַתְעֵינָא (ס"א לְאַתְפְּשָׁא) (ס"א לְאַכְפֵּיא, וְאַתְפְּשָׁו)
תִּלְתִּין וְחַד בְּהַאי סְטֵר, וְתִלְתִּין וְחַד בְּהַאי סְטֵר. וְכָל עֲלָמָא וְעֲלָמָא מְנִיָּה,
מִתְפָּרֵשׁ לְאַלְף עֲלָמִין דְּכְסִיפִין לְעִדּוּנָא רַבָּא. וְכָלֵא סְתִים בְּרִישָׁא דְדִיקְנָא,
דְּכָלִיל תְּקִיפָא, וְכָלִיל בְּהַאי א"ל. וְעַם כָּל דָּא, הַאי א"ל אֲתַכְפֵּיא
לְרַחְמִי, דְּרַחְמִי דַּעֲתִיק יוֹמִין, (אַתְבְּסֵם) וְאַתְפְּלֵל וְאַתְפְּשָׁט בֵּיהּ.

אַמְאי עַד פּוּמָא. מְשׁוּם דְּכְתִיב, (דְּנִיאל ז') דִּינָא יְתִיב וְסַפְרִין וְגו'. מָאי דִּינָא
יְתִיב. יְתִיב לְאַתְרִיָּה דְּלָא שְׁלֹטָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה ט) פְּלֵא
יוֹעֵץ אֶל גְּבוּר. אֶל דְּהוּא גְּבוּר, וְאַתְבְּסֵם בְּדִיקְנָא (ס"א בְּדִיקְנָא) קְדִישָׁא דַּעֲתִיק
יוֹמִין. וְרִזָּא דְּכְתִיב, מִי אֶל כְּמוֹד בַּעֲתִיק יוֹמִין אֲתַמַּר, בְּתַקּוּנָא קְדָמָא
דְּדִיקְנָא קְדִישָׁא עֲלָאָה.

עֲלָמָא קְדָמָא, דְּנַפְיָא מִתְקוּנָא קְדָמָא, שְׁלִיט וְנַחֲתִי. וְסָלִיק לְאַלְף אֶלְפִין
וְרַבּוּא רַבְּבִין מְאִירִי תְרִיסִין. וּמְנִיָּה מִתְאַחַדִּין, בְּקִסְטָא כְּעִזְקָא רַבָּא.
עֲלָמָא תְנִינָא. דְּנַפְיָא מְהַאי תְקוּנָא. שְׁלִיט וְנַפְיָא, וְנַחֲתִי וְסָלִיק, לְשִׁבְעָה
וְחַמְשִׁין אֶלְף דְּרִגִין, מְאִירִי דִיבְבָא. וּמִתְאַחַדִּין מְנִיָּה, לְאַכְפֵּיא
בְּקוּדְלָא בְּחִירָא. (ס"א בְּחִירָא).

עֲלָמָא תְלִיתָאָה. דְּנַפְיָא מְהַאי תְקוּנָא שְׁלִיט וְנַחֲתִי, וְסָלִיק לְשִׁיתָא וְתַשְׁעִין
אֶלְפִין מְאִירִי דִילְלָה, וּמִתְאַחַדִּין מְנִיָּה (בְּנוֹסְטָא לְקוֹסְטִירָא) כְּבוֹסִינָא
לְקוֹסְרָא, וּמְהַאי תְקוּנָא, מִתְפַּפֵּיין כְּלָהוּ, וּמִתְבְּסֵמן בְּמִרְיָא דְדַמְעִין,
דְּמִתְבְּסֵמִין בְּיָמָא רַבָּא.

מָאן חָמִי תְקוּנָא דָּא, דְּדִיקְנָא קְדִישָׁא, עֲלָאָה, יְקִירָא, דְּלָא אַכְסִיף מְנִיָּה.
מָאן חָמִי טְמִירוּתָא (ס"א יְקִירוּתָא) דְּקוּצִין דְּשַׁעְרֵי דְתִלְיִין מְהַאי סְבָא.
יְתִיב בְּעִיטְרָא דְעִטְרִין, עִטְרִין דְּכָל עִטְרִין. עִטְרִין דְּלָא אֲתַפְּלֵוּ בְּעִטְרִין.
עִטְרִין דְּלָא כְּשָׂאָר עִטְרִין. עִטְרִין, דְּעִטְרִין דְּלִתְתָּא מִתְאַחַדִּין מְנַהוּן. וּבְגִין
כֶּף, הֵנִי תְקוּנִין, אֵינּוּן תְקוּנִין דְּלִתְתָּא מְנַהוּן מִתְאַחַדִּין.

תְקוּנֵי דְאַתְתְּקוּן, דְּאַצְטְרִיָּה לְאַתְבְּרָכָא, מָאן דְּבַעֵי בְרָכָה. דְּכָל תְקוּנִין
דְּאַתְתְּקוּן בְּקַבְלִיָּהוּן, בְּרָכָאן מִשְׁתַּפְּחִין (לְקַבְלִיָּהוּן) וְאַתְעֵבִיד מַה
דְּאַתְעֵבִיד. פְּלָא כָלִיל בְּהַנִּי תְקוּנִין. פְּלָא זְקָפִין לְקַבְלִיָּה תְקוּנִין דְּמִלְכָּא
תְקִיפָא, עֲתִיקָא, סְתִימָא דְכָלֵא. וְכָלֵהוּ אֲתַבְּסֵמן מִתְקוּנִין אֵלִין. (דְּמִלְכָּא עֲתִיקָא).

תְּאַנָּא. אֵי עֲתִיק דַּעֲתִיקִין, קְדִישָׁא דְקְדִישִׁין, לָא אֲתַתְּקוּן בְּאַלִּין תְקוּנִין,
לָא אֲשַׁתְּכַחוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין. וְכָלֵא הוּי כָלֵא הוּי. וְתַנָּא, עַד כְּמַה
זְהִירִין אֵלִין (ס"א אֲתַתְּקוּן בְּאַלִּין ל") תְקוּנֵי דְדִיקְנָא. עַד תְּלִיסֵר (דְּלִתְתָּא), וְכָל זְמָנָא
(דף קל"ב ע"ב) דְּתִלְיָסֵר אֵלִין מִשְׁתַּפְּחִין, זְהִירִין אֵלִין דְּלִתְתָּא. וְכָלֵא. בְּחוּשְׁבָנָא

דאלין תליסר, אשתכח דיקנא דמלפא עתיקא יקירא מפלא. פלא פחד
איהו טמירא ויקירא.

ובנין דאיהו יקירא וטמירא מפלא, לא אדפר ביה באתר דאורייתא (ס"א
לא אדפר באורייתא) ולא אתגלייא. ומה דיקנא אתגלייא. דיקנא דכהנא
רפא עלאה. ומהאי דיקנא, נחית לדיקנא דכהנא רפא דלתתא. (ס"א דיקנא
דכהנא רפא) דיקנא דכהנא רפא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כך, תמניא
תקונין לכהנא רפא, פד משחא נחית על דקניה, הדיא הוא דכתיב, (תהלים
קלב) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

ומנא לן. דכתיב, (תהלים קלב) שבת אחים גם יחד. גם לרבות פהן גדול
דלתתא. דכל זמנא דכהנא רפא דלתתא, משמש בכהונא רפא,
בככול פהן גדול דלעילא, משמש בכהונא רפא.

דיא תקונא חד, דדיקנא דעתיקא סתימא דכלא. אמר ליה רבי שמעון,
זאות אנת רבי יצחק, למחמי ביקירא דתקוני דדיקנא, וסבר אפי
דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין. זפאה חולקן, וזפאה חולקי עמכון בעלמא
דאתי.

תקונא תניינא. מתתקן שערא, מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפומא,
בתקונא שקיל.

קום רבי חזקיה, וקאים בקיומך, ואוקיר יקרא דתקונא דיא דדיקנא קדישא.
קם רבי חזקיה, שארי ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשוקתו מי
גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו.

מסתבר הוינא, וארו חמית, נהורא יקירא דבוצינא עלאה, נהיר וסליק
לתלת מאה וחמשה ועשרין עיבר. וחד חשוף הוה אתסחי בההוא
נהורא, פמאן דאתסחי בההוא נהרא עמיקא, דמימוי מתפלגין, ונהירין,
ונגדין לכל עיבר, ממה דעלוי. וסליק ההוא נהורא, בשפתא דימא עלאה
עמיקא, דכל פתחין טבין ויקירין, בההוא פתחא אתפתחן.

אנא שאיל מהם (ס"א מ"ו), פשרא דחמית. פתחו ואמרו, נושא עון חמיתא.
אמר, דיא הוא תקונא תניינא. יתיב. אמר רבי שמעון, האידנא אתקשר
(ס"א אתקום) עלמא. בריך אנת רבי חזקיה, לעתיקא דעתיקין.

אמר רבי שמעון, כלהו בוצינין חברין, דאתיין בהאי עזקא קדישא.
אסהדנא עלי שמייא עלאין דעלאין, וארעא קדישא עלאה דעלאה.
דינא חמי השתא, מה דלא חמא בר נש, מיומא דסליק משה זמנא
תניינא לטורא דסיני. דינא חמינא אנפאי נהירין, פנהורא דשמשא
תקיפא, דזמין למיפק באסוותא לעלמא. דכתיב, (מלאכי ג) וזרחא לכם יראי

שְׁמִי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֵיהָ. וְעוֹד דְּאָנָא יְדַעְנָא דְאִנְפָּאי נְהִירִין,
וּמִשָּׁה לָא יָדַע וְלָא אֶסְתַּפֵּל. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות לד) וּמִשָּׁה לָא יָדַע פִּי
קֶרֶן עוֹר פָּנָיו.

וְעוֹד, דְּאָנָא חָמֵי בְּעֵינֵי, תְּלִיסַר מְכִילִין גְּלִיפִין קִמְאֵי, וְנְהִירִין פְּבוּצִינִין.
וְכַד אֶתְפְּרִישׁ כָּל חַד מְנִייהוּ מִפּוּמִיכוּן, אֶסְתַּלִּיק וְאֶתְתַּקֵּן, וְאֶתְעַטֵּר
וְאֶתְטַמֵּר בְּטַמְרֵיהוֹתָא דְתִקּוּנֵי דְדִיקְנָא, וְכָל אַחֲרָנִין אֶשְׁתַּאֲרֵן. וּבְעוֹד דְּכָל
חַד מִתְּפָרֵשׁ פּוּמִיכוּ, נְהִיר וְאֶתְעַטֵּר וְיִתִּיב כְּמִלְפָּא בְּגוֹ חִילִיָּה. וְכַד
אֶסְתַּתִּים לְאֶתְפְּרִישָׁא, סְלִיק וְאֶתְעַטֵּר בְּעַטְרָא קְדִישָׁא, וְאֶתְתַּקֵּן וְאֶתְטַמֵּר,
וְיִתִּיב בְּתִקּוּנֵי דְדִיקְנָא קְדִישָׁא, וְכֵן לְכָל חַד וְחַד. אֲזִדְרִזוּ חֲבָרִין קְדִישִׁין,
דְּהָא בְּקִיּוּמָא דָּא, לָא יְהָא עַד דִּיִּיתֵי מִלְפָּא מְשִׁיחָא.

קוּם רַבֵּי חֲזַקְיָה תְּנַיִנוּת, וְאוֹקִיר תִּיקוּנָא תְּלִיתָאָה, דְּדִיקְנָא קְדִישָׁא. תְּנָא,
עַד לָא קָם רַבֵּי חֲזַקְיָה, קָלָא נֶפֶק וְאָמַר, אֵין מְלֶאכֶּה אַחַד עוֹשֶׂה שְׁתֵּי
שְׁלִיחוֹת. אֶתְרַגֵּישׁ רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדָאֵי כָל חַד וְחַד בְּאַתְרֵיהּ. וְאָנָא,
וּרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִי, וּרְבִי אַבְא, אֶשְׁתַּלִּים שְׁלִימָתָא עֲלָאָה.

קוּם רַבֵּי חֲיִיא. קָם רַבֵּי חֲיִיא, פְּתַח וְאָמַר, (ירמיה א) וְאוֹמַר אֵהָא יְיָ אֱלֹהִים
הִנֵּה לָא יְדַעְתִּי דְּבַר פִּי נַעַר אֲנֹכִי. וְכִי יִרְמִיָּה לָא הוּא יָדַע לְמַלְלָא,
וְהָא כְּמָה מְלוּלִין נִפְקֵי מִפּוּמֵי, עַד לָא אָמַר דָּא. וְהוּא אָמַר מְלָה כְּדִיבָא,
דְּכְתִיב הִנֵּה לָא יְדַעְתִּי דְּבַר. אֶלָּא (תאנא) חֶסֶד וְשְׁלוֹם דְּאִיהוּ אָמַר עַל דָּא.
אֶלָּא הָכִי תְּאָנָא, מַה בֵּין דְּבוּר לְאַמִּירָה. אֲמִירָה הוּא דְלָא בְּעֵי לְאַרְמָא
קָלָא, (דף קל"ג ע"א) דְּבוּר, בְּעֵי לְאַרְמָא קָלָא, וְלֹא־כְרִזָּא מְלִין.

דְּכְתִיב, (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר. וְתִּתְּנָא, כָּל
עֲלָמָא שְׁמַעוּ הַהוּא דְּבוּר, וְכָל עֲלָמָא אֲזִדְעִזְעוּ. וּבְגִין כְּפֵי פְתִיב
וַיְדַבֵּר, וְלָא כְּתִיב וַיֹּאמֶר. אוּף הָכָא כְּתִיב הִנֵּה לָא יְדַעְתִּי דְּבַר, לְאַכְרִזָּא
מְלָה וְלֹא־וּכְחָא בְּרוּחַ קְדִישָׁא לְעֲלָמָא.

אִי הָכִי, הָא כְּתִיב (שמות ו) וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. אֶלָּא, מֵאֵן הוּא נְבִיאָה
עֲלָאָה כְּמִשָּׁה, דְּלָא זָכָה בְּרַ נְשׁ פְּוֹתִיָּה. דְּהוּא שְׁמַע דְּבוּר בְּהַכְרִזָּה,
וְלָא דְחִיל, וְלָא אֲזִדְעִזְעוּ. וְשָׂאֵר נְבִיאִים אֲזִדְעִזְעוּ, אֶפִּילוּ בְּאַמִּירָה, וְדַחֲלִין
בְּדַחֲלִיו.

וְתִּתְּנָא, תִּיקוּנָא קְדִמָּאָה דְדִיקְנָא, וְתְנַיִנָּא לְאַתְבָּא (נ"א לא־יִתְּנָא) (ס"א לֹא־כְפָא)
לְתִּיתְּנָאָה. דְּכְתִיב, (איוב לג) הֵן כָּל אֵלֶּה יַפְעֵל אֵל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ
עִם גְּבַר. (תְּרִין נִסְחֵי) וְתָא חֲזִי דְתְרִין תִּיקוּנִין קְדִמָּאִין לְמִיתֵי לְתִּיתְּנָאָה הוּוּ,
דְּהוּא:

תִּיקוּנָא תְּלִיתָאָה. מְאַמְצַעִיתָא דְתַחוּת חוּטְמָא, מִתַּחוּת תְּרִין נוֹקְבִין. נִפְקִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בלימוד בספר הזוהר הקדוש, הינכם שותפים לקריאתם של גדולי הדור לפני כ-90 שנה, ובברכתם של גדולי הדור שליט"א

תפילה קודם למועד הזוהר (קבלה מהארי ז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב תרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על בן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חמאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך.

ובכו יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כפא כבודך פריח נוחה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לכל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת וחכונה.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי:
אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן
מיד נגאלין (שבת קי"ח)